

Spoštovane občanke in občani

Z uveljavitvijo Zakona o lokalni samoupravi in ostale spremljajoče zakonodaje so bili postavljeni pogoji za enotno ljubljansko občino, v katero se z izjemo Dolskega vključuje celotno področje sedanje občine Ljubljana Moste-Polje.

Prebivalci, živeči na teritoriju sedanje občine, so na zadnjih volitvah izvolili v dveh volilnih enotah skupaj enajst svetnikov, ki naj bi zastopali interese svojih volilcev v Mestnem svetu.

S tem se zaključuje 33-letno obdobje obstoja naše občine in hkrati štiri in pol letni mandat sedanjega Izvršnega sveta, kateremu predsedujem.

Rezultati dela tega obdobja so Moščanom dobro znani, saj je bilo delovanje Izvršnega sveta namenjeno izključno izboljšanju pogojev dela in bivanja prebivalcev te občine. Ta prizadevanja pa se lahko merijo v kilometrih novo asfaltiranih cest, pločnikov ter vodovodov.

V okviru projekta odprave komunalnega deficita so bile aktivnosti Izvršnega sveta še posebej usmerjene na izvenmestne predele naše občine, kar pa seveda ne pomeni, da svoje skrbi nismo usmerjali tudi na center Most.

Naše šole in vrtci so dobili v tem obdobju lepšo podobo, tako na zunanji, kot znotraj. Novi prizidki šol, obnovljene učilnice, urejena igrišča in ne nazadnje večnamenska športna dvorana v Zg. Kašlju, so rezultati, s katerimi smo skušali izboljšati pogoje življenja in dela naše najmlajše organizacije.

Poleg obnovljenih in lepše vzdrževanih igrišč, imajo naši malčki že v dveh vrtcih urejene igralne kabine, za njih pa je poskrbljeno tudi

preko delovanja Zveze prijateljev mladine.

Ob zaključku mandata ugotavljam, da je bila odločitev o ustanovitvi Sekretariata za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano, pravilna odločitev. To prav gotovo pokažejo rezultati dela tega sekretariata na področju celostnega razvoja podeželja in obnove vasi, namakanja kmetijskih zemljišč, odprave raka na kostanjevih drevesih ter pri vseh drugih aktivnostih, ki jih je sekretariat vodil skupaj s kmeti naše občine.

Na koncu naj omenim še vzhodno avtocesto in severno obvozno cesto, ki sta danes že stvarnost, saj je trasa določena, v teku pa so zaključne aktivnosti pri razreševanju premoženjskih zadev, povezanih z gradnjo.

Vloga Izvršnega sveta pri tem projektu ni bila neopazna, pri čemer pa naj poudarim, da se je pri vseh postopkih in aktivnostih, ki jih je Izvršni svet vodil, postavil v vlogo zaščitnika interesov vseh občanov, katerih življenjski pogoji bodo z gradnjo avtoceste spremenjeni.

V imenu vseh članov Izvršnega sveta se zahvaljujem za izkazano zaupanje, podporo in tudi za vse dobronamerne kritike in priponke, ki so bile naslovljene na delo Izvršnega sveta in so nam pomagale pri našem delu.

Želim Vam vesele Božične in Novoletne praznike z željo, da bo tudi nova mestna občina znala prisluhniti potrebam in željam vzhodnega predela Ljubljane, ki smo ga poimenovali s sloganom – Tam, kjer sonce vzhaja.

**PREDSEDNIK
IZVRŠNEGA SVETA
Brane MATJAŠEC, dipl. oec.**

ŠE ZADNJIČ IZ DOLSKEGA

Ko sem prebral drobno vest, da bo 20. decembra še zadnjič izšla Naša skupnost, mi je postalo kar nekam tesno pri srcu. Skozi desetletja smo tudi s tem glasilom občine Ljubljana Moste-Polje postajali prijatelji in bližji. Kar dobro smo se že med seboj poznali. Posebno rubriko Novice iz krajevnih skupnosti smo vsi radi prebirali, pa tudi druge, posebno nepolitične prispevke. Vsaj enkrat mesečno smo bili obveščeni, kaj se v občini in posameznih krajih dogaja. Skoraj desetletje sem tudi sam z veseljem napisal kakšen prispevek. Pisal sem o vsem mogočem: o bolj ali malo

manj vzornih kmetijah, zlatih porokah, vaških godcih, visokih življenjskih jubilejih, raznih prireditvah, o izletih, igrah, pevskih nastopih, o razstavah, turističnem društvu, gasilcih, upokojencih, prosveti, gradnji vodovoda in asfaltiranju cest in še in še bi lahko našteval. Iz vseh teh prispevkov je nastala kar mala krajevna kronika. Žal bo vse to še nekaj časa ostalo le na papirju, dogodki pa bodo počasi potonili v pozabo. Na koncu teh mojih nekoliko turobnih misli in občutkov, da smo bili spet za nekaj ogoljufani, bi se rad poslovil in zahvalil uredniškemu odboru, ki je omogo-

čil, da so bili vsa leta in vsi moji prispevki objavljeni. Zato se vam najpristneje zahvaljujem. Blizajo se božični prazniki in novo leto. Vsem v uredniškem odboru in vsem bralcem Naše skupnosti iz našega kraja in na območju občine želim vesele božične praznike, veliko zdravja, miru in predvsem prijateljstva v Novem letu. Enako želim tudi vsem upokojencem, gasilcem in Svetu KS Dolsko. Hvala za plodno sodelovanje.

Vas pozdravlja Vaš

MARJAN LAUTAR

Srečno novo leto

Dedek Mraz v Mostah

Dedek Mraz se ni menil za nobeno oviro, ne finančno, ne drugačno, prišel je in osrečil nad petsto krajančkov Moste – Selo. Na srečo mu je nad trideset pomagačev pomagalo zavijati darila (ki niso bila prav nič skromna), poleg drugih prostovoljcev, ki sploh niso hoteli biti imenovani, tudi tisti ne, ki so dedku Mrazu priskrbeli lastnoročni žig. (Foto: Arif)

Miklavž v Novih Fužinah

Stari običaji se vračajo tudi v velika mestna naselja. Tako so številni otroci 5. decembra pričakali Miklavža v spremstvu angelov in parkelnov. Papirniškega pihalnega orkestra Vevče in mažoret pred OŠ Nove Fužine. Prireditev sta organizirala občina Moste-Polje in občinska Zveza prijateljev mladine (Fotografija Sašo Kovačič)

KAPELICA V ZAHVALO ZA ZDRAVJE

Pri Zakojč v Brezjah stoji pred hišo lepa bela kapelica, ki sta jo leta 1990 v zahvalo sveti Mariji za povrnjeno zdravje postavila zakonca Zakojč (na sliki).

Brezje pri Lipoglavu je razložena vasica na jugovzhodni strani 587m visokega Pugleda, med hribovjem v dolini Breške vode. Nekaj hiš je raztresenih ob vodi, kjer so včasih mleli trije mlinci, nekaj pa jih je stisnjenih v strmi breg, ki se pne proti Povšniku, Pugledu in Lipoglavu. V krajevnem leksikonu iz leta 1971 beremo, da so bile ob Breški vodi tri hiše, tri pa v bregu na vzhodni strani. Tedanjo podobo te majhne vasi so od tistih let dobrih spremenili, nekaj domačini sami, najbolj lastniki vikendov in še zlasti zasebnik, ki je v sončni breg nekako sredi razložene vasi postavil razsežno stavbo, ki z bahavo arhitekturo »vpije«, da je tu le ona, vse drugo pa je nič. Menda bo gostišče za izbrance ali nekaj podobnega. Iz Podlipoglava do vasi je še makadam-ska cesta, v vasi pa je že lepo asfaltirana, in se pne vse do zadnjih vikendov in novega vodohrama nad vasio.

Na vrhu vasi je domačija s kapelico. Preostali del vasi je s pogledom obrnjen proti Repčam, od tu pa se razgled razširi tudi proti Ljubljani.

Štefan in Frančiška Zakojč sta začela skupno življenje v Brezjah 5 leta 1958. Tedaj so bili še težki časi. Ni bilo ne elektrike in ne pitne vode, pot pa komaj prevozna. Veliko udarniških ur sta naredila na cesti, da je bila uporabna, poleg vsega drugega težkega dela, se spominja mama Frančiška. Štefan je nekaj časa hodil na »šiht« v Papirnico, potem pa sta kot prva delavca še s sestro in bratom začela delati v novem peskolomu v Sadi-nji vasi. To je bilo leta 1960. Ležišče odličnega dolomita za gradnjo hiš in cest je odkril Štefan, ki je imel za to nos, kot se reče. Tudi na svojem svetu sta odprla peskolom. Štefan jih je raziskal in odprl še več tistega na Orlah. Medtem, ko je Štefan iskal pesek, je Frančiška v bregih nad vasio kopala in iskala izvir vode, ki bi se jo dalo zajeti in speljati do hiše. Kajti ko je v vodnjaku zmanjkalo deževnice, je bilo treba vodo nositi iz doline. Majhni otroci pa so zahtevali veliko vode.

Njnjo življenje je bilo od malega povezano s trdim delom in velikimi teles-

nimi naporji. Delo v peskolomih je bilo tudi nevarno. A sta mela srečo, vsa dolga leta ni bilo nobene nezgode. Pred petimi leti pa bi mama skoraj umrla. Nenadoma je hudo zbolela. Odpeljali so jo v bolnico, kjer je bila osem dni v neza-vesti. Roki in nogi ji je zvilo pod telo. Ko se je spet ovedela rok in nog ni več čutila. Zdravniki so ugotovili okužbo z meningitisom, ki jo je s pikom povzročil klop. Moža in otroke so zdravniki opozorili, naj bodo pripravljeni na naj-hujše. Če bo mama preživela, ne bo več hodila, so rekli. Koliko strahu je bilo tedaj v hiši, se ne da povedati. In koliko strahu je občutila šele mama, ko ji je sestra povedala, da je velik uspeh, ker je ostala pri življenju, da pa se njenih mrtvih nog ne bo dalo obuditi. Hujših besed (v življenju) (še ni slišala). Tal res ni čutila pod sabo, telo je bilo brez moči, vendar se s tem, da bi nikoli več ne hodila, ni hotela sprijazniti. V vročnem blođenju je mičkolikokrat pretekla vse svoje poti, v breg, navzdol, pa spet v breg, po travnikih, gozdovih, stezah in kamnitih poteh.

Vmes pa je molila in prosila sveto Marijo mater božjo, naj ji povrne moč in zdravje, da bo spet hodila. Noč in dan je Frančiška tako prosila Marijo in ji obljubila, da ji v zahvalo postavi kapelico. Po nekaj dneh pa se je zgodilo. Začutila je nogo, kmalu sta se ji poravnali roki. Zdravniki so onemeli od presenečenja, ko ji je s sestrino pomočjo uspelo vstati s postelje. Lahko si mislimo, kolikšno olajšanje je bilo to za domače. Mama bo ozdravela, mama bo spet hodila!

Spet srečni so leto dni kasneje družino prijeli za delo in pred hišo postavili kapelico. Na občini ni bilo težav za dovoljenje, tudi župnik iz Lipoglava, danes že pokojni g. Ložkar, se je strinjal z lokacijo. Odprtja in blagoslovitve se je udeležilo veliko ljudi, ki so zmagovalki v boju z boleznijo čestitali za vztrajnost in za izpolnjeno obljubo dano sveti Mariji. Pet let po tej boleznini je Zakojčeva mama in babica kot nekoč. Nasmejana in dobre volje je, zadovoljstvo pa kar vre iz nje. Ima pa še eno veliko željo. Ko bo čez dve leti stara 70 let, se želi povzpeti na Triglav. Njeni sin Zlatko ji bo pomagal.

Tisti dan, lko sem prišel k njim in to zapisal, sta z možem nakladala gnoj na traktorsko prikolico. Lepo družno, kot nekoč z lopaito in krampom v peskolomih, zdaj z vilami ali motiko dan za dnem. Takimi so tudi gore naklonjene, to vem. Srečno!!

Besedilo in slika
SLAVKO GERLICA

BESEDA SLOVESA

Z ukinitvijo občine Ljubljana Moste-Polje bo prenehalo izhajati tudi občinsko glasilo Naša skupnost. Časopis je spremljal in poročal o dogodkih, pomembnih za našo občino, bil pa je tudi nekakšen letopis in kronika naših krajev. Zaznal je družbene spremembe, največja je bila seveda pred štirimi leti. Uredništvo se je spoprijelo z novimi izzivi in v časopisu, kot skupščinskem glasilu, skušalo uravnovesiti in zagotoviti pošteno in objektivno poročanje. V zadnjih letih smo v večji meri zagotovili pisanje profesionalnih novinarjev in študentov novinarstva, čeprav smo vsi, od članov uredništva do dopisnikov s terena, delali le honorarno. Pri delu smo upoštevali tako profesionalno kot ljubiteljsko pisanje, vsi skupaj pa smo izhajali iz novinarske etike in kodeksa. Naša skupnost je izhajala v nakladi 10 000 izvodov, tako da jo je gratis prejemale le vsako tretje gospodinjstvo v občini. Odslej v vzhodnem delu slovenskega glavnega mesta, »tam, kjer sonce vzhaja«, ne bo več občinskega glasila. Upamo pa lahko, da se bo morda našla kakšna druga rešitev, saj doslej ni bilo drugega časopisa kot Naše skupnosti, ki bi podrobneje poročal o dogodkih in ljudeh iz naših krajev, njihovih problemih in radostih.

Vsem članov uredništva in časopisnega sveta, novinarjem in dopisnikom, poslancem občinske skupščine in članom občinskega izvršnega sveta ter vsem drugim zvestim sodelavcem se iskreno zahvaljujem za njihovo prizadevno sodelovanje, bralcem pa za njihovo blagohotnost in pozornost.

Glavni in odgovorni urednik NS
MARJAN KOVAČEVIČ-BELTRAM

(Fotografije Sašo Kovačič)

